

Sygn. akt II CSK 50/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa S. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w S.
przeciwko Gminie K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt II Ca/17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Strona powodowa – S. Spółka z o.o. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 26 lipca 2017 r., w którym oddalono apelację tej strony od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 grudnia 2016 r. W wyroku tym Sąd Rejonowy oddalił powództwo strony powodowej o zapłatę kary umownej wynikającej z umowy o dzieło z 2007 r.

W skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego. Domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku i orzeczenia co do istoty sprawy. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wyjaśniła, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem „Sąd drugiej instancji nie dostrzegł” nieważności postępowania przez Sądem pierwszej instancji” (s. 4 skargi). Stwierdziła też, że w sprawie występuje ponadto istotne zagadnienie prawne, przedstawione w pkt 1 i 2 skargi (s. 5).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Po analizie treści uzasadnienia wyroków obu sądu meriti, treści skargi kasacji i zawartej w niej prawnej motywacji wniosku o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie występuje przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przy jej prawnej motywacji przyjętej w skardze (s. 4 skargi). Nie występuje też wymagające rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, sformułowane w pkt 1-2 i na s. 5 tejże skargi.

Skoro w apelacji nie podnoszono kwestii ewentualnej nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji (z przyczyn wskazanych na s. 4 skargi), to kwestia ta nie może już być skutecznie podnoszona w postępowaniu kasacyjnym, także przy motywacji prawnej sugerowanej przez stronę skarżącą (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Nie istnieje także potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego przedstawionego w pkt 1 i 2 skargi dotyczącego dopuszczalności konwersji (transformacji) podstaw odstąpienia od umowy o dzieło (z podstawy określonej w art. 635 k.c., s. 5 skargi). W postępowaniu ustalono, że strona

pozwana (zamawiający) złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy o dzieło z dnia 16 sierpnia 2007 r. pismem z dnia 15 czerwca 2011 r. (k. 139 akt sprawy). Jeżeli takie oświadczenie woli doprowadziło do wygaśnięcia umowy o dzieło, to skutku takiego nie można było wiązać z kolejnym oświadczeniem o odstąpieniu od umowy, złożonym przez powoda (wykonawcę dzieła) w dniu 21 lipca 2011 r. (k. 137 -138 akt sprawy). Pozwany złożył oświadczenie, wskazując na § 12 ust. 1 umowy z 2007 r. (s. 27 akt sprawy) i w świetle ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji miał podstawy do uznania, że takie oświadczenie woli wywołało skutek w postaci rozwiązania umowy o dzieło w oparciu o art. 644 k.c. Takiej konwersji nie wyklucza się istotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (na które powołano się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku), jeżeli pozwalają na to ustalenia faktyczne, a wola podmiotu (zamawiającego) do rozwiązania umowy miała charakter definitywny (art. 60, 65 k.c.). Nietrudno przy tym zauważyć, że dyspozycja art. 644 k.c. ma zakres szerszy niż postanowienie § 12 ust. 1 umowy z 2007 r. (i art. 635 k.c., stanowiącego odpowiednik tego postanowienia).

Należy też stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie w ogóle nie powstaje potrzeba wyjaśnienia zagadnienia wskazanego w pkt 2 skargi, ponieważ nie ma tu w ogóle zastosowania art. 59 k.c., służący ochronie wierzyciela w razie wykonania innej umowy uniemożliwiającej wykonanie umowy pierwotnej (chodzi tu zatem o odpowiednią sekwencję umów, a nie sekwencję czynności prawnych jednostronnych).

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

kc

jw